

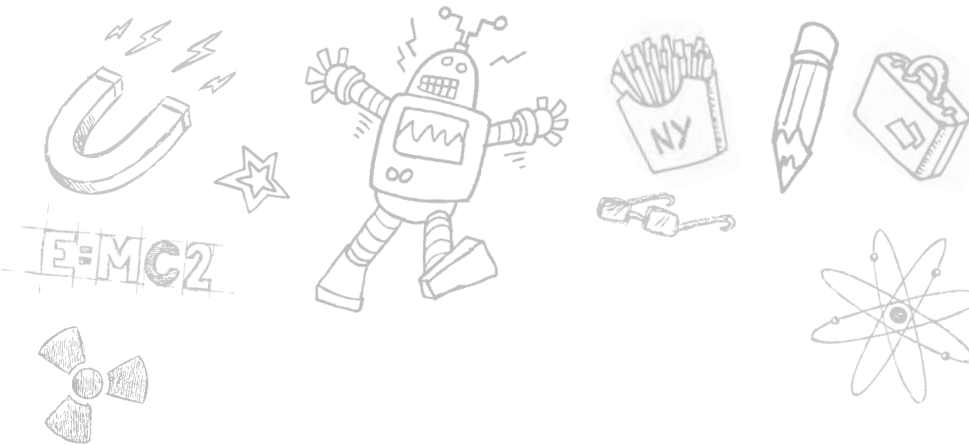
MAX

EINSTEINOVÁ

ZACHRAŇUJE BUDOUCNOST

JAMES PATTERSON
CHRIS GRABENSTEIN

MAX

EINSTEINOVÁ

ZACHRAŇUJE BUDOUCNOST

Postavy a události v této knize jsou pouze fiktivní.
Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať už žijícími nebo zesnulými, je čistě náhodná
a nebyla autorským záměrem.

Copyright © Zero Point Ventures, LLC 2020
Text © James Patterson and Chris Grabenstein 2019
Illustrations © Beverly Johnson 2019
Translation © Vojtěch Ettler 2021
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2021
All rights reserved

This edition arranged with Kaplan/DeFiore Rights
through Graal Literary Agency

Max Einsteinová – Zachraňuje svět
Z anglického originálu *Max Einstein – Saves the Future*
přeložil Vojtěch Ettler
Redigovala Iveta Poláčková
Korektury Adéla Lapáčková
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v roce 2021
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-7529-971-0
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

MAX EINSTEINOVÁ ZACHRAŇUJE BUDOUCNOST

JAMES PATTERSON
CHRIS GRABENSTEIN

Ilustrovala Beverly Johnsonová

Přeložil Vojtěch Ettler

Zatím se událo...

Max Einsteinová není jen tak obyčejná dvanáctiletá holka s geniálním mozkiem.

Nabourala se do počítačového systému Newyorské univerzity, aby mohla docházet na vysokoškolské přednášky. Vynalezla různé zlepšováky, aby pomohla lidem bez domova, se kterými žila pod jednou střechou.

Taky si povídá se svým hrdinou, Albertem Einsteinem. (I když, pravda, jenom v duchu.)

Všechno se ale změnilo, když bezprizorního sirotka Max, která své rodiče nikdy nepoznala, naverbovala do svých řad tajemná organizace vystupující pod názvem Institut pro lepší svět. Její cíl: pomocí vědy vyřešit ty nejzapeklitější celosvětové problémy! Max se postavila do čela

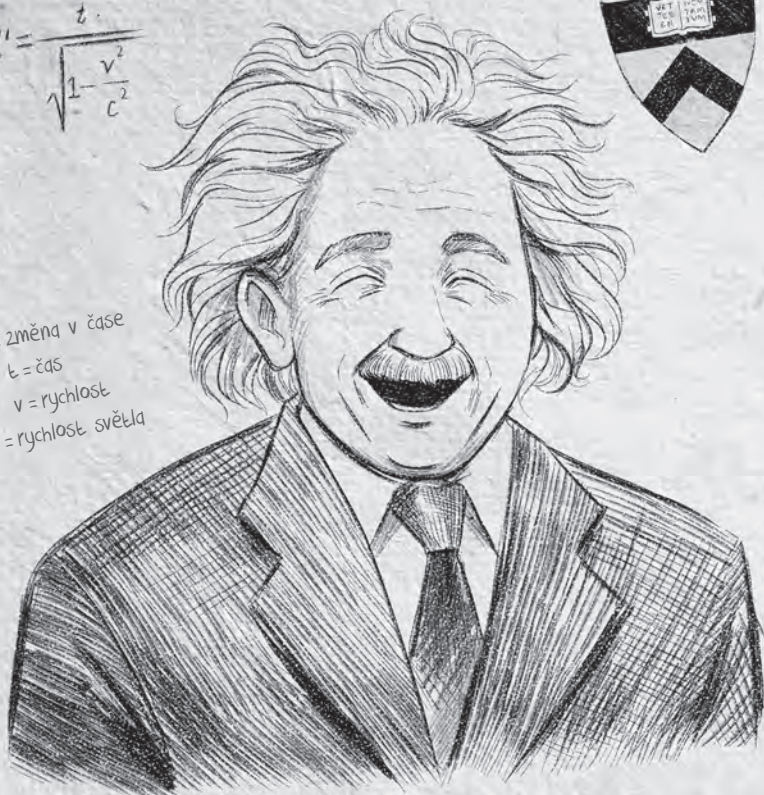
různorodé skupiny mladých géniů ze všech koutů zeměkoule a společně vymysleli, jak zavést elektřinu do odlehlých krajů v Africe a zajistit čistou pitnou vodu indickému městečku v podhůří Himálaje.

Konat dobro i nadále se ovšem Max a jejím novým kamarádům podaří jenom za předpokladu, že je nepolapí zlovolná nadnárodní Korporace.

Ta se totiž neštítí ničeho, jenom aby Max a její tým rebelů s dobrým srdcem zastavila.

$$t' = \frac{t}{\sqrt{1 - \frac{v^2}{c^2}}}$$

t' = změna v čase
 t = čas
 v = rychlost
 c = rychlost světla

„S budoucností si hlavu nelámu.
Však brzy přijde sama.“

Albert Einstein

Prolog

1921

Princeton, New Jersey, USA

Mladí manželé svou holčičku opatrně uložili do kartonové krabice vystlané měkoučkou dekou z hnědého flanelu.

„Hezky tu zůstaň,“ řekla jí maminka něžně.

„Dneska večer čekáme velmi vzácného hosta,“ dodal tatínek.

Maminka přikývla. „Našeho mentora! Toho, kdo za tím vším stojí!“

Rozpřáhla ruce, aby obsáhla prapodivnou sbírku elektronických udělatek a laboratorního vybavení, která vyplňovala sklepní prostory jejich skromného domku na Battle Road nedaleko kampusu Princetonské univerzity, kde oba manželé platili za uznávané odborníky.

Coby geniální fyzikové byli neobyčejně tvůrčí a vynalézáví. Proto taky pro svou dceru vyrobili dětskou ohrádku z krabice.

Miminko z ní bylo nadšené. Smálo se a žvatlalo, hovělo si v huňaté příkrývce a nadšeně sledovalo, jak rodiče pobíhají po místnosti. Otáčeli regulátory, mačkali tlačítka a přehazovali páky do horní „zapnuté“ polohy – čímž uváděli v život záplavu barevně blikajících světýlek.

Holčička radostně zavrňela a zatleskala baculatýma ručičkami. Nemohla se na světýlka vynadívat.

Záhy to v celém sklepě začalo hučet.

„Řekl bych, že to na profesora Einsteina udělá dojem,“ nadhodil tatínek.

„Doufám,“ přitakala maminka. „Koneckonců to on nás k našemu experimentu inspiroval. Všechno to vzniklo jenom díky němu.“

Když oba nadaní rodiče na Princetonu ještě studovali (patřili k nejmladším doktorandům za celou historii univerzity, protože byli pokládáni za zázračné děti), navštívili přednášku proslulého Alberta Einsteina o obecné teorii relativity. Od té doby zasvětili všichni svůj čas tomu, aby přivedli na svět její praktické využití.

Předení elektrických turbodmychadel a rotačních alternátorů se už teď sklepem neslo tak hlasitě, že manželský pár málem přeslechl zvonek u vchodových dveří.

„To bude on!“ vyjekl tatínek. „Profesor Einstein osobně!“

„Nezapomněl jsi vyzvednout ten pomerančový dort a jahody?“ ujišťovala se maminka, zatímco oba pospíchali k dřevěným schůdkům ze sklepa.

„To víš, že ne, miláčku. Jenom budeme muset ušlehat smetanu...“

„Ale až potom, co mu předvedeme náš vynález!“

Vyběhli po schodech, aby návštěvu přivítali, a svou dcerku, okouzlenou všemi těmi zvláštními zvuky a pestrobarevnými blikátky, nechali ve sklepě samotnou.

Holčička vylezla z krabice a vydala se po chladné betonové podlaze, která jako by byla čím dál studenější. Na sklepních okénkách se *zevnitř* začala tvořit námraza.

Děvčátko procupitalo kolem haldy dřevěných beden a namířilo si to přímo k odloženému starému kufru.

Na jeho otevřeném víku byla přilepená lesklá fotografie muže s legračními rozčepýřenými vlasy. V lesknoucím se snímku se odrážela oslnivá světelná show ve sklepě, což děťátko neodolatelně vábilo. V kufru byl ještě zastrčený jakýsi vědecký článek. Ten si miminko samozřejmě přecíst neumělo. Jediné, co chtělo, bylo natáhnout ručku a dotknout se všech těch nádherných světýlek, která se mihotala a tančila po přívětivé tváři bělovlasého pána.

Vodovodní trubky u stropu pod nápořem mrazu sténaly a řinčely.

Okénka už pokrývala pět centimetrů silná ledová křusta.

Holčička viděla, jak se jí u pusinky sráží dech.

Vtom se oslnivě zablesklo. Ve sklepe zajiskřil elektrický oblouk.

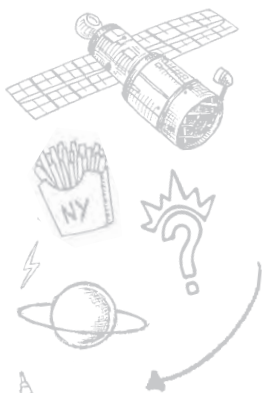
A pak, jako když utne, hukot ustal.

Rázem se zase oteplilo.

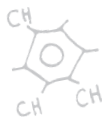
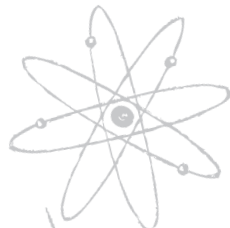
A dívčin svět už nikdy nebyl jako dřív.

???

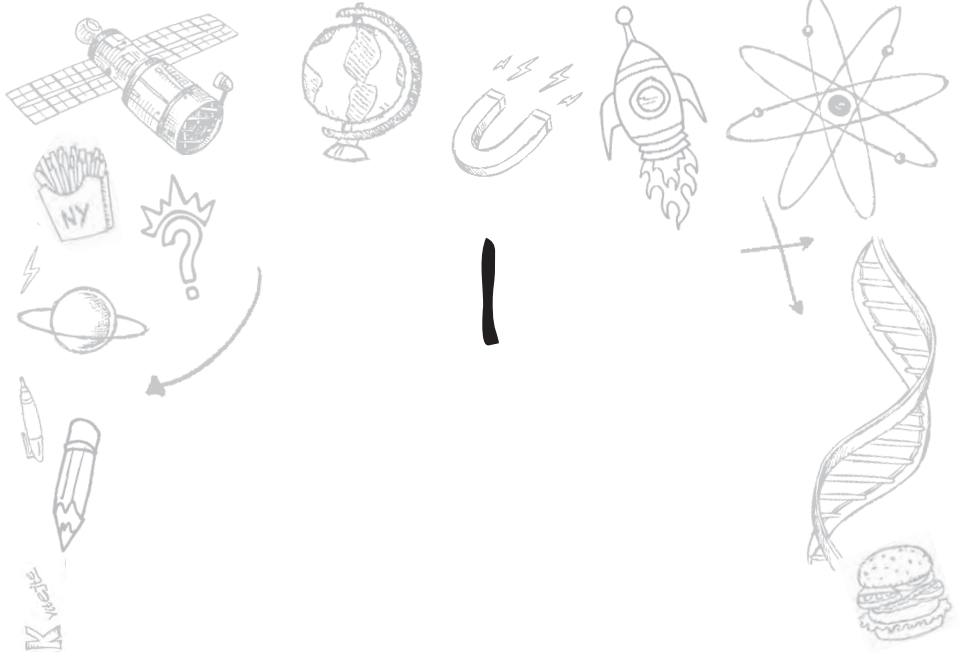
Současnost Londýn, Anglie

NEW YORK

Cestuj

NEW YORK

Max Einsteinová rázovala londýnskou mlhou a její nezapnutý baloňák za ní vlál jako plášť nějaké superhrdinky.

Hřívu kudrnatých zrzavých vlasů měla ještě načechranější než obvykle, protože jak samozřejmě dobře věděla, chemické vlastnosti lidských vlasů je činily náchylnými na změny množství vodíku v ovzduší a to se samozřejmě přímo pojilo s vlhkostí vzduchu, neboť všechna ta vodnatá mlha, která visela v ulicích, se skládala ze dvou atomů vodíku na molekulu.

Myšlenky na chemické pochody jejích vlasů jí zaměstnaly mozek. Asi tak na dvě sekundy.

Pak se Max zase začala nudit.

V Londýně totiž netrpělivě čekala na další zadání od Institutu pro lepší svět, konkrétně od jeho mecenáše, Benjamina Franklina Abercrombieho, kterému Max říkala prostě Ben. Možná tomu nebudete věřit, ale i když to byl bambilionář, byl jenom o dva roky starší než Max. Taky to byl ohromný fešák. A Max bezvýhradně souhlasila s tím, jakým způsobem své bohatství utrácí: financoval spolek dětských géníů, aby se poprali s nejpalcivějšími světovými problémy, a přitom se nemuseli obávat žádných vládních tlaků. To je docela cool, ne?

Max na Bena myslela celou nanosekundu, ale pak se zase dostavila nuda a otrava, protože to vypadalo, že první Newtonův pohybový zákon, takzvaný zákon setrvačnosti, se na dvanáctiletou Max Einsteinovou nevztahuje. Newton stanovil, že těleso v klidu zůstává v klidu a těleso v pohybu zůstává v pohybu.

V čem byl tedy háček? V tom, že Max Einsteinová v klidu být neuměla. Prahla po nepřetržité akci. Chtěla se neustále pohybovat vpřed. Pasivní setrvačnost jí byla naprosto cizí.

Hlavou jí bleskla vzpomínka, jak se dneska nakonec rozhodla nechat kulich doma a vyrazit na toulky Londýnem bez něj – zvažovala ho coby maskovací prvek, pod který by schovala svou kudrnatou rezavou kšticí, protože ta pro hanebné padouchy, kteří jí možná i zrovna teď šli po krku, představovala něco jako naváděcí maják.

Ano, bylo to tak.

Jistá zákulisní organizace zvaná Korporace si dělala záslusk na to, že Max i s její extrémně vysokou inteligencí přetáhne na svou stranu a zneužije ji ke svým cílům. I kdyby ji třeba musela unést. Naštěstí Maxin londýnský spolubydlící, který kdysi – než radikálně změnil názor – pro zlouny pracoval, ji informoval, že podle jeho rozsáhlé sítě utajených kontaktů „Korporace nemá nejmenší tušení, že teď oba dlouhodobě přebýváme v Londýně v územním celku Anglie“.

Leo, jak se ten spolubydlící jmenoval, městu pokaždé říkal „Londýn v územním celku Anglie“, i když to nikdo jiný nedělal. Byl v tomhle ohledu trochu zvláštní.

Když se tedy Max od Lea dostalo ujištění, že jí nic nehrozí, rozhodla se, že čas strávený čekáním v Londýně využije nějak smysluplně. Začala ze svého stísněného bytěčku v ubytovně pro mladé (to byl Benův nápad) podnikat neohrožené výpravy a navštěvovat všechna místa, na která během svého někdejšího pobytu v Londýně zavítal její vzor Albert Einstein. Chtěla se nacházet aspoň ve stejném prostoru, když už ne ve stejném čase, v jakém se kdysi nacházel i sám velký myslitel. Měla dojem, že je to nějakým neurčitým způsobem sblíží. A i kdyby ne, přinejmenším zažije něco zábavného a rozšíří si obzory. Jak říkával profesor Einstein: „Jediným zdrojem poznání je zkušenost.“

A Max se zařekla získávat alespoň jednu novou zkušenost denně.

Proto tedy pochodovala zamlženými ulicemi a mířila tam, kde ještě nikdy nebyla: k divadlu Royal Albert Hall. To se nacházelo v londýnské čtvrti South Kensington, kde ho v roce 1871 nechala postavit královna Viktorie a na památku ho pojmenovala po svém zesnulém choti princí Albertovi. Každoročně se tu odehrálo na čtyři stovky různých představení a akcí, čítajících všechno od rockových a popových koncertů přes vážnou hudbu až po balet a slavnostní udílení cen. Mezi slavná jména, která se k divadlu nějak vázala a měla díky tomu po obvodu budovy vlastní rytinu s hvězdičkou na dlažbě, patřili Adele, Eric Clapton, Winston Churchill, Muhammad Ali a samozřejmě taky – poblíž dveří číslo 5 – Albert Einstein.

Toho večera bylo zrovna na programu hudební vystoupení.

Max sice neměla lístek, ale byla přesvědčená, že se dovnitř dostane i bez něj.

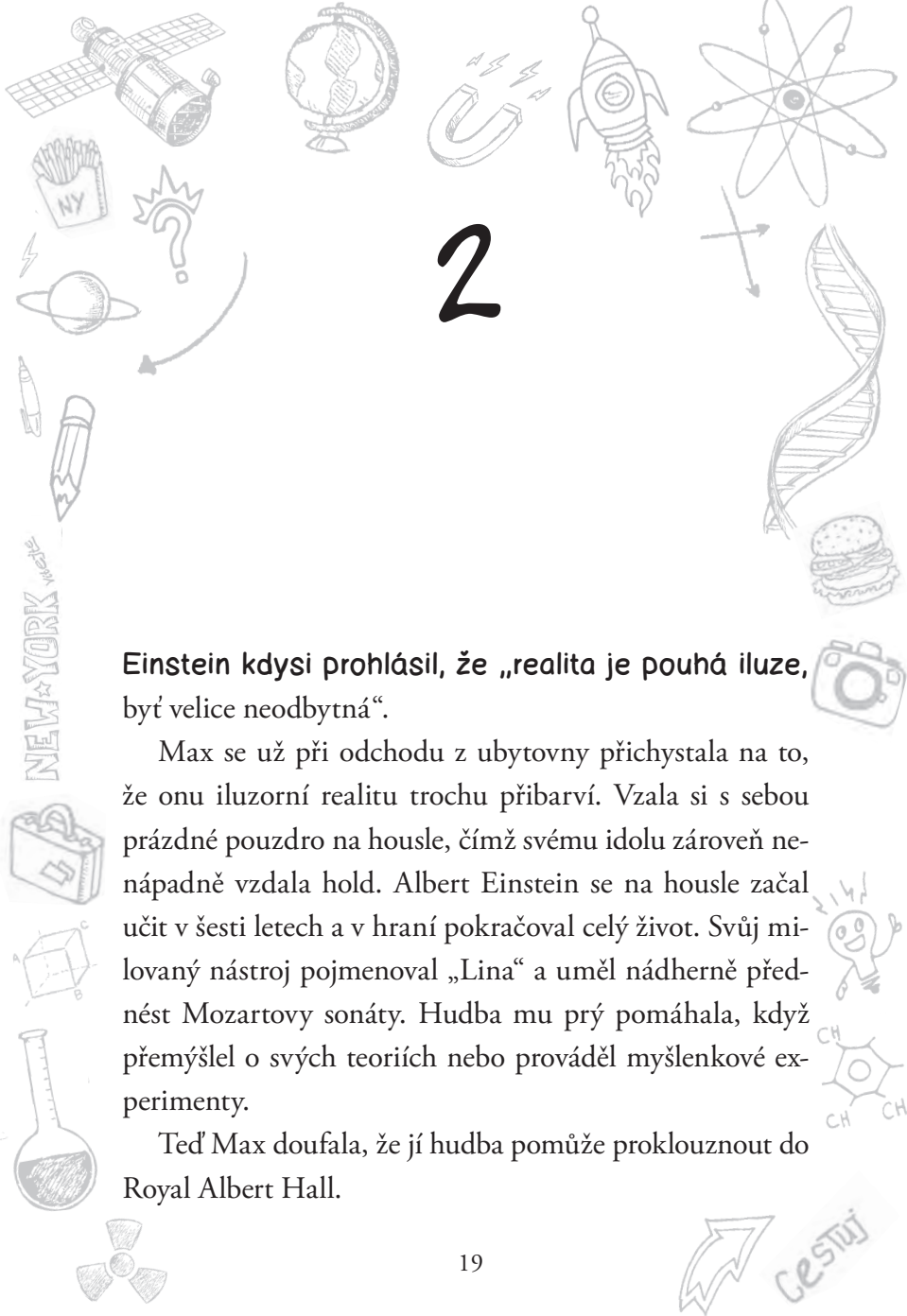
Měla s sebou totiž něco, co pokládala za svou tajnou univerzální propustku.

2

Einstein kdysi prohlásil, že „realita je pouhá iluze, byť velice neodbytná“.

Max se už při odchodu z ubytovny přichystala na to, že onu iluzorní realitu trochu přibarví. Vzala si s sebou prázdné pouzdro na housle, čímž svému idolu zároveň nenápadně vzdala hold. Albert Einstein se na housle začal učit v šesti letech a v hraní pokračoval celý život. Svůj milovaný nástroj pojmenoval „Lina“ a uměl nádherně přednést Mozartovy sonáty. Hudba mu prý pomáhala, když přemýšlel o svých teoriích nebo prováděl myšlenkové experimenty.

Teď Max doufala, že jí hudba pomůže proklouznout do Royal Albert Hall.

Mozart a Bach skládali s jasnou
vizí, jednoduše a s matematickou
přesností – úplně stejně, jako
Einstein vymýšlel své teorie.

Denní snění na vlnách not a znění!

„Promiňte,“ oslovila prvního sekuritáka, kterého uviděla, „kde bych našla vstup pro účinkující?“

Jakoby mimoděk pohodila pouzdrém, aby ho hlídač nepřehlédl.

„Chodí se zadem. Jenom tady zahnete za roh, je to hned za dveřmi číslo jedna. Nemůžete to minout. Ať to hraje!“

„Díky!“ Max nijak netížilo svědomí, že hlídače ošálila. Nikdy mu totiž netvrdila, že k účinkujícím patří. Prostě ho jenom nechala, ať si takovou iluzi o realitě vytvoří sám, a ani ohledně toho nemusela být nijak zvlášť neodbytná.

Cesta zadním vchodem Max umožnila vyhnout se davům, které se houfovaly u hlavní brány, a samozřejmě taky kontrole vstupenek. Tvářila se, že ví, co dělá, a za chvíli už stála v zákulisí po straně jeviště.

Na tomhle místě stál Einstein, vydechla v duchu.

Ne, stál jsem trochu víc vlevo, odpověděl jí velký fyzik.

Tedy ne že by k ní Einstein promluvil doopravdy. Tohle prostě jen Max čas od času dělala. Vedla bezeslovné rozhovory s imaginárním Einsteinem ve své hlavě. Pro ni to totiž nebyl jenom světově proslulý génius – byla to zábavná dědečkovská osobnost s čtveráckým smyslem pro humor.

Když teď ovšem stála přesně (nebo skoro přesně) tam, kde 3. října 1933 stál i její hrdina, na rukou jí naskočila husí kůže. Toho večera profesor Einstein k zaplněnému hledišti promluvil o svých obavách ohledně hrozící krize

v Evropě, kde byli na vzestupu Adolf Hitler a fašismus. Do začátku druhé světové války zbývalo ještě šest let, ale Einstein a ostatní Židé žijící v Německu už nastupující hrůzy zakoušeli na vlastní kůži.

To, že se Max nacházela na stejném místě jako Einstein před desítkami let, ji přivedlo na myšlenky o záhybech v předivu časoprostoru. Nebylo by skvělé takový záhyb překročit, vrátit se v čase a potkat svého hrdinu tváří v tvář? On tu byl kdysi. Ona tu je teď. Kéž by se jejich časové linie mohly nějak překrýt a protnout!

Potom by možná společně dokázali najít další zlom v čase a poskočit do budoucnosti, aby se Max dozvěděla, co na ni čeká. Nebo by jí profesor Einstein mohl ukázat, jak odcestovat jenom *dvanáct* let nazpátek, takže by konečně zjistila, kdo byli její rodiče.

Max byla sirotekem vlastně skoro celý život. Pár mlhavých vzpomínek na rodiče měla, ale nic konkrétního. Byly to takové ty rozmazané nejasné střípky z kolébky, které si sice pamatujete, ale nedokážete si je přesně vybavit.

I kdyby profesor Einstein nic z toho nesvedl, Max by ho přinejmenším mohla varovat před nacistickými lovci lidí, kteří se mu během jeho londýnského pobytu v roce 1933 věšeli na paty.

Četla jsem o tom, sdělila svému fiktivnímu Einsteinovi. Zatímco jsi tu pobýval, chystali na tebe atentát.